

Hartverwarmende verhalen over een beroepsgroep onder druk

ODE AAN DE BOER

Landleven

Margreet Welink & Lode Greven

Inhoud

Arend Wijhe 5

Aris Appel 14

Arjen Schoustra 22

Computers 31

Dirk Broers 34

Dirk Endendijk 42

De reparatie 51

Gerjan Slingenbergh 54

Gijsbert Boele 62

Harry Buijsse 70

Graskoorts 79

Harry Merx 82

Henk Wansink 90

Pensioen 99

Herman Kok 102

Jan Gemmink 110

Peter Klijn 118

Taalgebruik 127

Piet Bakker 130

Piet Luijendijk 138

René Hissink 148

Trekkers 57

ARIS APPEL

Boer in hart en nieren

De koeien zijn verkocht maar Aris Appel is nog steeds boer. ‘Het is wel een uitstervend beroep’, ziet hij. Vroeger zaten er wel 25 boeren in de buurt. Nu nog vijf.

**‘Ik houd van paarden.
Vroeger was ik een van
de laatste boeren die
zijn paarden verving
door een trekker.’**

Langs de oprit naar de boerderij in het Noord-Hollandse Hoogwoud staat een ram aan een ketting wat grassprietten weg te knabbelen. Als Aris Appel eraan komt, heft het dier de kop nieuwsgierig op. Wat gaat er gebeuren? “Je krijgt een ander plekkie,” zegt Aris vriendelijk. De paarden in de wei richten hun oren. Komt er voor hen misschien wat lekkers aan? Dat niet, maar ze krijgen wel een vertrouwelij klopje op hun hals. “Ik houd van paarden,” zegt Aris. “Vroeger was ik een van de laatste boeren die zijn paarden verving door een trekker.” De dieren die er nu staan, houdt hij puur voor zijn plezier. “Ik span ze af en toe voor de wagen en dan rijden we het dorp door. Geweldig is dat.” Aris mag dan niet zo jong meer zijn, hij is zeventig net als zijn vrouw Ali, toch beleert hij zijn paarden nog zelf. “Ik begin al als ze nog maar een veulentje zijn van twee dagen oud.” Hij glundert als hij over zijn dieren vertelt. “Liefhebberij in dieren, dat zit bij ons Appels in de genen.” Lammetjes, veulens, konijnen, katten, hij vindt het allemaal prachtig. “Wat er

GERJAN SLINGENBERGH

‘Ik hoef niet meer, meer, meer’

Gerjan begon ooit als regulier boer maar merkte al snel dat het systeem niet bij hem paste. ‘Ik had er stress van en stress is nergens goed voor.’

Eigenlijk horen ze buiten te lopen, de kippen van Gerjan Slingenbergh in het Overijsselse Ane. Hij werkt biologisch-dynamisch en daar hoort uitloop bij. De hardnekkig heersende vogelgriep verplicht hem echter de dieren binnen te houden om besmetting en ruimen van dieren te voorkomen. "Zelf ben ik niet zo bang dat dat zal gebeuren al is het wel erg jammer dat we ze moeten ophokken. De kippen lijken er overigens niet heel veel last van te hebben. Ze zitten niet dicht op elkaar en we voeren in de stal ruwvoer."

Het ruwvoer zorgt voor bezigheid en met vijf dieren op een vierkante meter hebben Slingenberghs dieren behoorlijk wat ruimte. Ter vergelijking: in de reguliere houderij mag op diezelfde oppervlakte bijna het dubbele aantal dieren gehouden worden. Dat systeem paste echter niet bij Gerjan. "Massaproductie is niks voor mij."

Toen hij het bedrijf overnam van zijn vader werkte hij overigens wel op de gangbare manier. Uitgangspunt toen was het nastreven van een

Die bodem is belangrijk voor hem. Vroeger gebruikte hij bijvoorbeeld kunstmest, nu niet meer.